

12. - 16. 4. WEB

Pohybové cvičení s písničkou (téma – povolání)

[Míša Růžičková - Popeláři \(Cvičíme s Míšou 6\) - YouTube](#)

[Míša Růžičková - Sanitka \(Cvičíme s Míšou 8\) - YouTube](#)

[Míša Růžičková - Hasičská \(Cvičíme s Míšou 4\) - YouTube](#)

Básnička:

POVOLÁNÍ

Každý má své povolání,
práci, čili zaměstnání.
jeden třeba dobře vaří,
jinému se v hudbě daří,
další dobře sportuje,
jiný moři holduje,
jeden učí malé děti,
jiný zase mete smetí,
někdo třeba lidi léčí,
další umí spousta řečí.

Předčtenářské činnosti:

- Pohádka – práce s textem
- Podivuhodná řemesla - bratři Grimmové

Podivuhodná řemesla – Bratři Grimmové

Byl jednou jeden chudý muž a ten měl čtyři syny. Když vyrostli, řekl jim: „Milované děti, musíte se vydat do světa, já nemám nic, co bych vám dal; vydejte se do cizích zemí a vyučte se nějakému řemeslu a pak hleďte svůj díl štěstí.“ Bratři popadli své poutnické hole a s otcovým požehnáním se vydali do světa. Nějakou dobu putovali společně, až přišli na křižovatku, odkud vedly cesty do čtyř světových stran. Tu pravil ten nejstarší: „Tady se rozdělíme, ale přesně za čtyři roky se tu opět setkáme a uvidíme, zda nám to přinese štěstí.“ A šel každý svou cestou.

První bratr potkal muže, který se ho ptal, kam a za čím se ubírá. „Chci se vyučit nějakému řemeslu,“ pravil hoch. Muž odpověděl: „Pojď se mnou a buď zlodějem.“ „Ne,“ odpověděl hoch: „to není žádné poctivé řemeslo, tahle písnička končí tím, že se člověk jednoho krásného dne houpá ve větru jako srdce zvonu.“ „Och,“ řekl muž: „šibenice se bát nemusíš, chci tě jen naučit, jak můžeš ukrást to, co jiný člověk nedokáže; a nikdo nepřijde na kloub tomu, jak jsi to udělal.“ To znělo zajímavě, tak se nechal chlapec přemluvit a učil se u toho muže zlodějem. Protože to byl synek fortelný, vyučil se tomu řemeslu s takovým umem, že před ním nebylo jisté nic, co si usmyslil mít.

Druhý bratr potkal muže, který mu položil podobnou otázku, čemupak se chce ve světě naučit. „Ani sám nevím.“ odpověděl hoch. „Tak pojď se mnou a staň se hvězdářem. Neznám nic lepšího než vidět to, co je ostatním skryté.“ To se hochovi zalíbilo, a tak se stal obratným hvězdářem. Jeho mistr mu při loučení dal dalekohled a řekl: „Tímto dalekohledem uvidíš vše, co se děje na zemi i na nebi, nic ti nezůstane skryto.“

Třetího bratra vzal do učení lovec a naučil ho všemu, co musí lovec umět, a bylo to tak dobré vyučování, že se stal vynikajícím lovcem. Mistr mu daroval při odchodu pušku a řekl: „Tato puška nikdy nemine cíl, co budeš mít na mušce, to trefíš.“

Nejmladší brat také potkal jednoho muže, který se ho vyptával na jeho plány a pak řekl: „Nemáš chuť se stát krejčím?“ „To tedy nevím,“ řekl hoch: „křivit se od rána do večera, jehlou a žehličkou sem tam žejbrovati, to věru nemám v úmyslu.“ „Ale co to povídáš,“ řekl muž: „jako bys tomu rozuměl! Já tě chci vyučit zcela jiné krejčovně, je to slušné a pořádné umění, budeš umět šít tak, že to, co bylo zničeno, zase sešiješ.“ Tak se nechal hoch přemluvit, šel a učil se tajům krejčovského umění. Při loučení mu dal mistr jehlu a pravil: „Tou dokážeš sešít vše, co se ti namane, ať je to křehké jako vejce nebo tvrdé jako skála.“

Uběhly čtyři roky a bratři se ve stanoveném čase sešli, objali, políbili a spěchali za otcem. „Nu,“ pravil otec spokojeně: „kterýpak vítr vás zavál ke mně zpět?“ A synové mu vyprávěli, jak se po tu dobu měli a co za kumšt se naučili. Seděli zrovna před domem pod velikým stromem, když otec pravil, že si je tedy vyzkouší. Rozhlédl se a řekl hvězdáři: „Nahoře na úplném vrcholku toho dubu má mezi větvemi hnízdo pěnkava, řekni mi, kolik je v něm vajec?“ Syn si vzal dalekohled, zadíval se nahoru a řekl: „Pět.“ Otec se obrátil na zloděje: „Přines mi ty vejce, ale pěnkavu, která na nich sedí, nesmíš vyplašit.“ Zloděj vyšplhal nahoru a vzal ptáčkovi, který nic nezpozoroval a klidně seděl dál, všechna vejce a přinesl je dolů otcí. Ten položil každé vejce do jednoho rohu stolu, to páté doprostřed a řekl lovcí: „Musíš jednou ranou trefit všech pět vajec přesně uprostřed.“ Lovec zvedl pušku a střílel vejce přesně tak, jak si otec přál, všech pět jednou ranou, však měl nabito prachem, který střílel i za roh. „Nyní přichází řada na tebe, krejčíku.“ řekl otec: „Sešij ty vejce i ty ptačí zárodky, co byly uvnitř, zase dohromady.“ Krejčík popadl svoji jehlu a šil, jak si otec přál. Když byl hotov, musel bratr zloděj vejce zase položit pod pěnkavu; ta pak všech pět vajec vyseděla, mladé pěnkavy měly z toho sešívání kolem krčku rudý proužek.

Otec měl ze svých synů velkou radost a vychvaloval je do nebe, neboť doufal, že přijde den, kdy budou mít příležitost svoje umění ukázat světu. A opravdu to netrvalo dlouho! Za nějaký čas zavládl v království převeliký smutek, neboť princeznu unesl strašlivý drak. A král, který byl hořem a žalem bez sebe, nechal rozhlásit, že ten, kdo princeznu vysvobodí, ji dostane za ženu. To bylo něco pro čtyři bratry! Ta příležitost, na kterou čekali, byla tu, a tak se do toho dali.

Nejdříve si vzal slovo hvězdář: „Kde princezna je, to brzy uvidíme.“ a podíval se dalekohledem a hlásil: „Vidím ji, sedí daleko odsud na jedné skále v moři a vedle ní leží drak a hlídá ji.“ Pak šel ke králi a vyžádal si na něm loď, aby se vydali s bratry na moře k dračí skále. Našli tam přesmutnou princeznu a spícího draka. Lovec si postesknul: „Nemohu střílet, mohl bych trefit i princeznu.“ „Tak svoje štěstí zkusím já.“ zvolal zloděj, připlížil se k drakovi a přímo jemu před nosem, aniž by to netvor zpozoroval, princeznu ukradl. Pospíchal s ní na loď a pak pluli rychle pryč. Ale drak se po chvíli probudil, a když zjistil, že je princezna pryč, děsně zařval, vylétl do výše a hnal se za lodí. Tu lovec popadl pušku, zamířil a střílel draka přímo do srdce. Jenomže netvor spadl dolů na loď, a protože byl velký a těžký, celou ji roztříštil. Bratři ve vodě pochytili pár prken, na kterých se drželi, ale bylo to velmi nepříjemné. Tu přišla řada na krejčíka, vzal svou zázračnou jehlu a začal ta prkna sešívát dohromady, pak si na ně sedli a sbírali další díly lodi, dokud nebyla loď zase úplně celá. A tak šťastně dopluli zpět ke králi.

Když král opět spatřil svoji dceru, velmi se zaradoval a řekl: „Jeden z vás se stane mužem mé dcery, ale který to bude, musíte rozhodnout sami.“ A tu začala mezi bratry velká váda. Hvězdář řekl: „Kdybych já princeznu neviděl, bylo by všechno vaše umění k ničemu, proto je moje.“ Ale zloděj odporoval: „K čemu by nám bylo vědět, kde je, kdybych ji drakovi nesebral, proto je moje.“ Ale lovec se taky nedal: „Marné by bylo princeznu ukrást, kdybych draka jednou ranou nezabil, proto je moje.“ A krejčík se měl k poslednímu slovu: „Ale bez mého umění byste se nikdy nevrátili, všichni bychom se bídně utopili, proto je moje.“ Král přemýšlel, až konečně věc rozsoudil: „Každý z vás má pravdu, a protože všichni mou dceru dostat nemůžete, tak ji nedostane ani jeden. Jako odměnu vám dám polovinu království.“

Tohle rozuzlení se bratrům zamlouvalo, vzali si polovinu království a spokojeně tam s otcem žili až do konce svých dní.